

ಸಾಕಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಬೇಳಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗಿದ್ದರೂ ಕಳ್ಳನಿದ್ದೆಯನ್ನು ನಟಿಸುತ್ತಾ ಅವುಂದಿರು ಹತ್ತಾರು ಬಾರಿ ಕರೆಯುವವರು ಮಲಗಿರುತ್ತಾರೆ.

ಟಿನ್‌ನ್‌ ಮಾಡ್‌ನ್‌ಬೇಂಡ್!

ಹೀಗೆ ಒಂದು ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ಮಕ್ಕಳ ಬದುಕಿನ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ಜೋಡಿಸುತ್ತಾ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಪರೀಕ್ಷೆ ಎನ್ನ ವ ಪೆಡಂಬೂತವನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ಆ ಭೂತದ ಬಗೆಗೆ ‘ಹೆದರಿಕೋಳೆಡೆ, ಟಿನ್‌ನ್‌ ಮಾಡಿಕೋಳೆಡೆ’ ಎಂದು ಉಪದೇಶಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಹೆದರಿಕೋಳೆಡೆ ಟಿನ್‌ನ್‌ ಮಾಡಿಕೋಳೆಡೆ ಹೀಗೆ ಪರೀಕ್ಷೆ ಎದುರಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವೀಶೇವ ತರಬೇತಿಯನ್ನು ನೀಡಿ ಮತ್ತು ಷ್ಟ್ಯಾಫ್ ಒತ್ತುದ ಹೇರಲಾಗುತ್ತದೆ. ಪರೀಕ್ಷೆ ಎಂದರೆ ಭಯಾನಕವಾದದ್ದು ಎಂದು ಏನೂ ಅರಿಯದ ಮುಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಾವೇ ತುಂಬಿ ಆ ಮೇಲೆ ನಾವೇ ಆ ಭಯವನ್ನು ಮೀರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ಮೊದಲು ಬಾಸುಂಡೆ ಬರುವಂತೆ ಚನ್ನಾಗಿ ತಡುಕಿ ಆ ಮೇಲೆ ಗಾಯಕ್ಕೆ ಎಣ್ಣ ಸವರುತ್ತೇವೆ. ಹೊಷಣಕರ ಈ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ವೀಲಿದೆ ಮದ್ದು? ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮೇಲೆ ತರುವ ಇಂತಹ ಕಸರ್ತುಗಳು ನಿಜವಾಗಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಉಪಯುಕ್ತವೇ? ಅಥವಾ ಈ ಪ್ರಯೋಗಗಳು ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಅನಗತ್ಯ ಒತ್ತುದವನ್ನು ಹೇಳಿ ಅವರ ಕ್ಷಮತೆಯ ಮೇಲೆ ದ್ವಾರಾ ಮಾಡಿಸುತ್ತದೆಯೇ? ಹೀಗೆ ಮಾಡದೆ ಇನ್ನಾವ ರಿತಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ?

ಮೇಲಿನ ಮಾತಾಪಾತ್ರ ವ್ಯಾಗ್ನಿ, ತಮಾಂತ, ಉತ್ಸೈಂದ್ರೇ ಎಲ್ಲವೂ ಇದೆ ನಿಜ. ಜೊತೆಗೆ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯು ಇದೆ ಎಂದು ಸಾಕಮ್ಮ ಹೊಷಣಕರು ಒಪ್ಪುತ್ತಾರೆ. ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು ಇವತ್ತಿನ ವಾಸ್ತವ. ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ಪರ್ಯಾಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಲ್ಲಿಸಲು ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರು, ಸರ್ಕಾರ ಮತ್ತು ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ಸಮಾಜವೇ ಇನ್ನೊಂದು ಸಿದ್ಧಾಗಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿಗಾಗಿ ಸರಿಯಾಗಿ ತಯಾರು ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಹೊಷಣಕರ ಸದ್ವಾದ್ಯಲ್ಲಿದ ಬಗೆಗೂ ಅನುಮಾನ ಪಡೆಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಶಿಕ್ಷಕರು, ಹೊಷಣಕರು ಮತ್ತು ಇತರ ತಜ್ಞರು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿರುವ ಮಾರ್ಗಗಳು ಎಷ್ಟು ಸರಿ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲಿನ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಪರೀಕ್ಷೆಗಳ ಒತ್ತುದವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡೆ ಮಕ್ಕಳು ಜನಿಸಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅಂದ ಮೇಲೆ ಮನೆಯೆ, ಶಾಲೆಯ ಮತ್ತು ಒಟ್ಟಾರೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ವಾತಾವರಣ ಇಂತಹ ಒತ್ತುದವನ್ನು ಸ್ವೀಕಿರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದು ನಿಸ್ಂದೇಹ. ಶಾಲೆಯ ಮತ್ತು ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಕಾರಣಿಂದ ಬರುವ ಒತ್ತುದ ಹೊಷಣಕರ ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಗಬಹುದು. ಹಾಗಾಗಿ ಹೊಷಣಕರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾತ್ರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸೋಣ.

ಒತ್ತುದ ಅನಿವಾರ್ಯ

ಪರಿಕ್ಷೆಗಳು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನದ ಮನುಖ ಘಟ್ಟ ಎಂದು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪ್ರಾಧಿಕ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವಾಗಲೇ ತಿಳಿದಿರುತ್ತದೆ. ಹೊಷಣಕರು ಇದರ ಬಗೆಗೆ ಹೇಳುವ ಅಗ್ಗುವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಪಡೆಪಡೆ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಬಗೆಗೆ, ಅಡಕಾಗಿ ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಬಗೆಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅದು ಹೊಷಣಕರ ಮನಸ್ಸಿನ ಆತಂಕದ ಸಂಹಿತೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ತಮ್ಮ ಆತಂಕವನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸುವುದನ್ನು ಹೊಷಣಕರ ಮೊದಲು ಕಲ್ಯಾಣಿಕೆ ಹಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಪರೀಕ್ಷೆ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳ ಸಿದ್ಧಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಒತ್ತುದವನ್ನು ಹೀಗೆ ನಿಭಾಯಿಸುತ್ತೇವೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮಾದರಿಯಾಗಿಷ್ಟುಕೊಂಡು ಮಕ್ಕಳು ಕೆಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಹೊಷಣಕರ ಸಂಬಾಲುಗಳನ್ನು, ಸೋಲುಗಳನ್ನು ಸ್ನೇಹಿರಸುವ ಮತ್ತು ನಿಭಾಯಿಸುವ ಗಟ್ಟಿತನವನ್ನು ಬೆಳ್ಳಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳ ಬಗೆಗೆ

ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಬಹುದ್ದೇ. ಆದರೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

‘ಸಾರ್, ನನ್ನ ಮಗಳು ಪರೀಕ್ಷೆ ಅಂದೇ ಬಹಳ ಹೆದಕೋರ್ತಾಳಿ. ಧ್ವನಿ ಪ್ರಾಣಾಯಾಮ ಎಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದ್ದು ಉಪಯೋಗ ಆಗಿಲ್ಲ. ಓದಿದ್ದೆಲ್ಲ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಮರೆತು ಹೋಗುತ್ತೇ ಅಂತ ಹೇಳುತ್ತಾಳಿ. ಇಂದ ಭಯ ತೆಗೆಯೋಳು ಹೇಗೆ?’ ಎಂದು ಸಾಕಮ್ಮ ಅವುಂದಿರುತ್ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ತಾಳಿನ್ನು ತೆಗೆಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಧ್ವನಿ ಪ್ರಾಣಾಯಾಮಗಳು ಭಯದ ಮನಸ್ಸಿತಿಯನ್ನು ಹಿಡಿತಕ್ಕ ತರಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಭಯವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನಿಭಾಯಿಸಲು ನಮ್ಮ ಮನೆಂಬಾಗಿಕೆಯನ್ನು ಬೇರೆ ರಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

‘ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಿಳಿದಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಅದು ಒಂದು ಮಟ್ಟದ ಒತ್ತುದ ಮತ್ತು ಭಯವನ್ನು ಮೂಡಿಸುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮಾನಸಿಕ ಒತ್ತುದ ನಾವೆಲ್ಲ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಪ್ಪೆ ದುಪ್ಪರಿಕಾಮವನ್ನು ಬಿರುವುದಿಲ್ಲ’ ಎಂದು ಮನಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಕೆಲ್ಲಿ ಮೌಗಾನಿಗಳೂ ಸಂಶೋಧನೆಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಆರ್ಥರಿಂದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಟಿನ್‌ನ್‌ ಮಾಡ್‌ನ್‌ಬೇಂಡ್ ಅತಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಕಲ್ಲಿಸಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಭಯ ಮತ್ತು ಒತ್ತುದವನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸುವುದು ಹೀಗೆ ಮತ್ತು ಅವು ನಮ್ಮ ಕ್ಷಮತೆಯ ಮೇಲೆ ಪರಿಕಾಮ ಬೀರದಿರುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಗೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿನ ಒತ್ತುದ ಮತ್ತು ಭಯ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಕೇವಲ ಮಕ್ಕಳಗಳೇ ಅಲ್ಲ ದೊಡ್ಡವರಿಗೂ ಕೂಡ. ನಮಗೆಲ್ಲಾ ಇದು ನಿತ್ಯದ ಅನಭವ. ಇದನ್ನು ಒಳ್ಳಿಕೊಳ್ಳಲ್ಲಿ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಭಯವನ್ನು ಹೊರತ್ತಿರುವ ಪ್ರಯತ್ನ ವ್ಯಾಧವ್ಯೇ ಅಲ್ಲ, ಅನಫ್ರೆಕಾರಿ ಕೂಡ. ಏಕೆಂದರೆ ಭಯವನ್ನು ಹೊರತ್ತಿರುವಾಗಿ ಲಾಗಾದ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಳ್ಳಿನ ಹತಾರೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಒತ್ತುದವನ್ನು ಹೀಗೆ ನಿಭಾಯಿಸುತ್ತೇವೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮಾದರಿಯಾಗಿಷ್ಟುಕೊಂಡು ಮಕ್ಕಳು ಕೆಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಹೊಷಣಕರ ಸಂಬಾಲುಗಳನ್ನು, ಸೋಲುಗಳನ್ನು ಸ್ನೇಹಿರಸುವ ಮತ್ತು ನಿಭಾಯಿಸುವ ಗಟ್ಟಿತನವನ್ನು ಬೆಳ್ಳಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳ ಬಗೆಗೆ

